

Jistý pan **Van Der Graaf** kdysi sestrojil generátor, který posléze posunul vědecký pokrok o míle vpřed. Jeho slovenský kolega **Van Der Múza** je sice mladší, ale i přesto už stihl dokázat mnoho krásného.

O existenci slovenské folkové scény se toho u nás ví málo. Není divu. V osmdesátých letech v podstatě neexistovala, v devadesátých letech se rodila. Teď nastal čas, kdy o sobě dává vědět. A jedním z povedenějších slovenských festiválků, který tuto scénu poctivě mapuje již šest let, je **Vandermúza**. Ta letošní se konala o minulém víkendu a právě z ní vám přináším pár osobních postřehů.

Organizace je v rukou **Petera Šamana Ďuriše** a jeho přátel. Nutno podotknout, že v dobrých rukou. Jediná kolize, která v programu nastala, byly dvě hudební scény spuštěné zároveň ve chvíli, kdy se členky divadla **oProti** snažily odehrát co nejlépe svou komorní hru *Atrament*.

Složení diváků dosti netradiční. Působili dojmem, že se každý s každým zná. Jeden nejmenovaný kolega ze serveru folk.sk prohlásil, že se tam na louce v Mostišti sešly čtyři pětiny slovenského folkového publika. A rozhodně tím nemyslel, že je tam natřískána hlava na hlavě.

Větší polovinu účinkujících jsem nikdy před tím neslyšel. O mnohých z nich jsem ani netušil. Z tohoto úhlu pohledu mne nejvíce překvapil **Robo Hulej**, písničkář z Oravy. Podmanil si publikum během svého vystoupení tak, jako málokterý jiný účinkující. Skupina

Glanis

překvapila svými úžasnými vokály, instrumentací, a hlavně výkonem své zpěvačky. Za takovou sólistku by se nemusela stydět žádná profesionální kapela. Zajímavě zní také

Náhodní pocestní

, zvláště díky použitému klarinetu a saxofonu.

K těm známým a osvědčeným patřili **Peter Lachký**, popradská dvojice **Hups, Hrdza**, liptovské **Mince vo fontáne**

a

Rolničky

, asi jediná již ustálená hvězda slovenského folku.

Janka Kúdelová

trochu stagnuje a příliš neoplývá novou tvorbou. Přeji jí tímto mnoho nových písní, neboť patří mezi ty písničkáře, kteří své sdělení umí podat tak, že mu naprosto věřím. Nejkrásnějším okamžikem bylo zapálení sobotního ohně. Zpívalo se, hrálo a jamovalo u něj až do rána. O tom, že jde o nepřenositelný zážitek, svědčí půlnoční příjezd

Jeronýma Lešnera

, který si své účinkování u ohně rozhodně nehodlal nechat ujít.

Vandermúza je festival zvláštní a výjimečný ve všech ohledech. Hlavní hvězda nastoupila v neděli v pravé poledne. Uskupení **Samson a jeho parta** dokázalo rozproudít krev v tělech unavených po dvou bezesných nocích a tří denním pobytu na sluníčku. Samson přivezl pohodu, rozdal ji, a lidé se počali pomalu trousit na zastávky autobusů a vlaků, aby je nedělní večer zastihl v klidu domova. A já doporučuji: Chcete-li si udělat komplexní přehled o slovenském folku a ještě při tom prožít příjemný víkend, naplánujte si do svého diáře příští ročník Vandermúzy. Bude to stát za to.